

Mūžu dzīvo, mūžu mācies

Darbs preses laukā- *Fejetons*

"Avīžniecībā" sāku darboties jau no bērna kājas, kad man bija apmēram 10 gadi. Tolaik dzīvojām Augustdorfas bēgļu nometnē Vācijā, Teitoburgas mežā, koka barakā Nr. 50. Turpat, gandrīz pretī mūsu ģimenes istabai tika ierīkota trimdas Laikraksta *Nedēļas Apskats* redakcija. Tur apgrozījās liela daļa mūsu trimdas slavenie spalvas stūmēji. Redaktors vienbrīd bija dzejnieks Ēriks Raisters, palīgs Gunārs Grīnbergs, abi vēlāk turpināja *Laikā*, ASV. Voldemārs Dulmanis izceļoja uz Austrāliju. Vilis Lesiņš dzīvoja tieši pretī redakcijai. Kas gan var visus tos vārdus uzskaitīt, lai gan acu priekšā redzu viņus vēl šodien!

Mana māte redakcijā vadīja biroja darbus - sekretāres, kartotēkas uc. Ak, kas tā bija par laimi pabūt redakcijā un noklausīties gudro vīru asprātīgās runas un jokus! Arī tad jau mātei kādreiz palīdzēju ar sīkumiem, lai nemaisītos lieliem pākājām. Taču visjaukākais, kad jauniešpīestīestā, pēc svaigas drukas smaržojošā avīze atgriezās no iespiešanas, laikam jau no Detmoldas, vēlu vakarā, mums bērniem jau guļot, mūs modināja iet talkā. Šodien vecāki par šādu varmācīgu izdarību droši vien tiktu sodīti. Cik grūta pamošanās, cik ērti ierasties redakcijā pidžamā lai locītu avīzes, līmētu "čauliņas" un adreses. Nākamā rītā agri kāds to visu aizvedis uz pastu. Čuguns krāsniņa kvēloja, lējas katls uz tās sīca. Jutos ļoti pieaugusi un svarīga - es taču strādāju redakcijā...

Ap to pašu laiku man bija stipri svarīgs uzdevums iznēsāt "pa adresēm" nometnē mūsu skautu/gaidu žurnālu *K'labatas*. Basām kājām, kurpes taupot skrēju pa sakarsušām smilšainām takām no barakas uz baraku. Bija jāzina, kas dzīvo kur, kam pienākas šis žurnālitis, rakstīts izbale jušā, gandrīz nesalāsamā mašīnrakstā uz pēckārļa pelēko drupano papīru. Parole: "Klau, klau!" Labprāt šo darbu būtu veikusi guntiņas uniformā, bet diemžēl dienesta rīkojumi to nepieprasīja - skumji manai dedzīgai gaidu kustības dvēselei...

Pēc veselas mūžības iznācās ierasties uz dzīvi "Straumēnu" apkaimē un iesaistīties muižas priekos un bēdās. Ierosinājums izdot "*Straumēnu Zīnotāju*" likās kārdinošs. Sākumā "redakcijas" skaits bija pakupis, bet daudziem radās citādi, svarīgāki tautas druvas vai ģimenes pienākumi un man, jaunpienācējai, kam nav nekā ko darīt atlika vākt ziņas, rakstīt, zīmēt (tikai nekad dzejot!) ar dažādiem segvārdiem, lai izskatītos, ka esam liels pulks. Izmisīgi intervēju "Straumēnu" iedzīvotājus, pat tikko muižā ieradušos Ulđi Krievu, apm. gadu vecu, no vannas izkāpušu, siltu un sārtu, Ādama tērpā. Bēdīgais stāvoklis sākās tad, kad *Zīnotāju* iespiežot biju pārkarsē jusi divas "Straumēnu" kopētājmašīnas, un beidzās ar to, kad lepnaiss jaunais kopētājs lielā birojā sāka nejauki kūpēt un smirdēt. No ugunsgrēkiem man no laika gala ir bijušas lielas bailes, un atkāpos kā Napoeleons no degošās Maskavas.

Bet liela nelaieme nebija - rēķinu par "pažariem" man nepiesūlīja. Vēl paguvu beidzamā *Zīnotāja* numurā ievietot zīmējumu par *Brīvās Latvijas* un tās redaktora ierašanos "Straumēnos".

Drīz vien sāku lauzīties laikraksta korektora darbā. Dalorim un līdzīgiem papīra spļāvējiem pūķiem gāju apkārt ar lielu likumu. Nebija nekādas vēlēšanās ar tiem iepazīties

un darboties, tāpat kā nekad neesmu vēlējies kļūt par lokomotīves vadītāju. Bet tad nāca diena, kad mūsu spraunās Latvijas meitenes un brašie zēni nevarēja mums braukt palīgus un

- Vai tu, mīļā-baltā-dārgā-zeltā vari iedomāties, ko mūsu avīze tagad iznāks Straumēnos? -

- Brīnumi gan, un trakāki, ko mūsu redaktors ir ĪRS!! -

- Ks. tā? -

- Uz durvīm taču skaidri rakstīts: -

O' MIERĪGS! -

man steigā nācās iepazīties ar dažādiem briesmoņiem - nopietnos nolūkos - lai apm. divu nedēļu laikā pārņemtu šo darbu pie laikraksta, kaut ne gluži viena. Šis pārdzīvojums grūti aprakstāms - tas bija tikpat kā izslimot masalas, cūciņu un vēja bakas vienā reizē. Atliek tikai pateikt, ka tajā laikā stipri ātri nosirmoju - no tīrām bailēm par daudzām "kņopēm", vadiem, zibsnīgām sarkanām gaismām. Neviens jau manam izmisumam neticēja - atskaitot manu mīļo, pacietīgo "otro pusi" kuŗš, kaut vai nakt s laikā, uzklaušīja manu garumgaro datora mācību "špikeru" atskaiti, lai nākamā dienā darbā neiztaisītu kādu drausmīgu "fučeri". Avīzes materiāls uz Rīgu jānosūta laikā.

Tagad, pēc septiņiem "trekniem gadiem", kā teikts Bībelē, kad viss šķīta ritēt tikpat kā gludi, sākas jauns mācības posms. Turpinu pie avīzes - šoreiz runa iet par cīpariem, datumiem un rubrikām. Vai tāda mācība manai vecai galvai nav par vēlu? - Ak vai, bet lai! Ja izdosies, turpinājums sekos citugad..

Krika